

SETMANARI CASTELLARENC

ANY II : NUM. 88
Castellar del Vallès - 2 novembre 1934Redacció, Administració i Impremta :
Puig de la Creu, 3Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

La vida

La vida és dura, però també és bella. És diversa, és múltiple i és heterogènia i per això no pot oferir un sol matís, ni una modalitat única. En certa forma podem comprar-la amb un paisatge, posat que el paisatge és també un conjunt d'elements diversos i fins i tot contraposats però lligats d'una manera íntima, estreta. I així com el paisatge guanya en extensió i perspectiva a mesura que hom el contemple de més enllà, així també la vida—la vida humana,—ofereix una visió més ampla, més oberta i més rica de contingut a mesura que hom contempla la seva extesa panoràmica a través dels anys.

Es clar que en dir la vida ens referim, en aquest cas, a la vida humana, a la vida particular de cada un dels mortals. I que els actes, els esdeveniments, les circumstàncies d'aquesta vida—tristeses, dolors, alegries, il·lusions, desenganys i a vegades també tragèdies—són els elements que, exactament com el paisatge, ofereixen un conjunt panoràmic en el qual gairebé sempre els detalls queden perduts i desdibixats malgrat de seguir essent-ne els valors elementals, els factors essencials.

I així com un paisatge és obra de la Naturalesa i està subjecte a les modificacions de detall que pot introduir-li la mà de l'obra, una vida humana—en aquest aspecte més i molt més que la naturalesa—pot ésser una obra de treball constant, de renovació, de superació. La vida ens és donada, evidentment. Però en donar-nos la vida també ens són donades les facultats per fer d'aquesta vida una obra, l'obra més delicada i que requereix una tasca i un entusiasme més sostinguts: la vida d'un home, tant en els aspectes morals com materials, en el seguit de qui sap la sèrie de circumstàncies adverses o favorables, és una tasca infinita, no superada mai.

Jo no sé si aquestes opinions són o no compartides. Però he de dir que, dintre d'una vida, les alegries hi tenen un lloc molt petit al costat de l'exuberància de les il·lusions; els dolors, els desenganys, les contrarietats hi pesen força més que les joies, i la tònica d'aquesta vida es pot dir que és la grisor i l'estretor, que hom ha de procurar superar sempre—i d'una manera bella—per una dosi enorme de treball, d'entusiasme, de fe i d'optimisme. Elements que estretament agermanats amb una constància i una força de voluntat sempre disposades a bregar al servei abnegat d'un afany inestroncable, constitueixen la més alta vàlua sobre el concepte de la vida.

Balls i Danses a Catalunya

Francesc Bové ha dit molt bé que els balls i danses són tan antics com l'home. El ball és una de les expansions que millor ha expressat les més grans manifestacions de la vida, no solament les més innocents i tranquil·les, si que també el més desenfrenats costums, públics i privats. Des de les danses sagrades dels egipcis, jueus, indis primitius i dels celtes, fins als balls de règia etiqueta.

La gama del sentiment humà exterioritzat pel número, el ritme i la cadència de moviments, és tan variada com interessant. Tant en els temps primitius com en els nostres, era i són els balls i danses de minica i de gimnasia. Els més antics coneguts que tenien el caràcter gimnàstic,

són les danses d'amor imitant certa classe d'ocells. Entre els alarbs subsisteix el ball de guerra. Freqüentment les tribus salvatges, ballen per atraure's o allunyar la protecció d'algun espectre, tenint en major escala els balls i danses de caràcter religiós.

Els pobles clàssics, s'han distingit per ses danses líriques consagrades a Apolo; a Març i a Júpiter, executades al so de la lira o cítara, atribuint els romans sa introducció a Rómulo.

Gràcia tenia ses grans danses, les que eren ballades per grans acoblaments, consagrant-les a ses divinitats com eren Diana, Bacus, Apolo, Pitió, Ceres, i Latona, essent ses danses ritmades per instruments de percussió, com és el *timpani* o tamborí.

Tothom sap que les danses gregues, especialment les *pirriques*, s'introduïren a Catalunya sota el nom de sardanes, assegurant varis historiadors que fou degut a les colonitzacions dels pobles grecs en el litoral mediterrà per la importació quan les creuades i quan les expedicions de catalans i aragonesos a Grècia.

No falten en la nostra terra esperits selectes amants del passat, enamorats del tradicional, d'aqueix tresor tan ric llegat pels avantpassats i que per ignorar els noms dels seus autors anomenen *obra del poble* ja que per encarnar l'esperit d'un poble, d'una raça, el poble se la feta seva i l'ha perpetuada, perpetuada fins al moment en què la narració escrita ve a matar la narració oral, a matar la cançó popular amb el fastigós *couplet* de la sarsuela i el ball exòtic a matar l'ermós ballet popular.

Per això és mereixedora del major elogi la tasca dels col·leccionadors de rondalles, versets i melodies populars, que amb paciència de benedictí, amb la tenacitat del buscador d'or, va aplegant, treient de l'oblit, salvant d'una mort imminent aqueix tresor fet a força de centúries.

Es de desitjar (i no dubtem de que així sigui) que aquest treball tingui forces imitadors.

Cada comarca té els seus balls i danses, essent la sardana la més típica de nostra terra catalana. També molt tradicional el *contrapàs llarg* que sol ballar-se en molts pobles de l'alta muntanya. En la costa és molt típic el ball de les *morratxes*, com també ho és el ball dels *cascabells* en el Bergadà.

En les comarques del Vallès i Penedès és característic el *Ball de les gitanes*; i *Diablos*, *Don Joan de Serrallonga* i *Moros i Cristians* en el cam de Tarragona i Penedès.

És propi de la comarca de Moià i Pla de Vic el *Ball del Ciri*. Generalitzats per tot Catalunya són els coneguts *Ball rodó* i el *Ball pla*; *Corrandes*; *Balengera*; *L'Hereu Riera*; *Ransa*; *Ball de Sant Farriol*; *El patatuf*; *El Ball de Cavallins*; *El Contrapàs Llusanès*; *La Gala de Campdevànol* i molts altres.

Quina riquesa de melodies, quina frescor i quina varietat trobem sempre al repassar i recordar aquests balls i aquests costums.

Tot treball folk-lòric és digne no tan sols de respecte sinó també d'agraïment.

En aquest sentit és digne de tot elogi l'aplec de *Cants i Danses* que publica el mestre Francesc Bové.

LLORENÇ BRUNET

De l'Associació de premsa diària i Professor de Belles Arts.—Barcelona.

TRIBUNA LLIURE

Hostal Les Arenes

Si tingués retòrica poètica faria quatre ratlles de la riallera primavera, del fecund estiu, de l'aspra tardor o del corc hivern. Parlaria de la flor del taronger, del cant de la cigala, de la caiguda de la fulla i de la blancúria de la neu i barrejant-ho tot faria poesia encara que fos d'estar per casa, però com que sóc conscient, no vull caure en la temptació d'inspirar-me amb la poesia, faré una mica de prosa encara que no sigui de bon gust, però, si de bon paladar, parlant una mica de l'Art d'en Beco.

Uns quants amics del tiberi i del bon humor seguint la tradició de seguir els llocs a on serveixen bon berenar i coneixent les rodalies, ens mancava provar el tracte de l'Hostal Les Arenes.

Fetes les deliberacions que requereix la cosa, un diumenge després de fer el tuti i tirar una peça de la barba enlaire, la sort ens portà a Les Arenes. Oh! quin encant tinguéreu en il·luminar-nos, moneda de la «parilla»!

Després de prendre un bany de peus en aquell riu, sembla que l'estómac demana quelcom: La típica «escaixada» i el seu pollastre amb tomàquet feren les delícies

de la tarda. Tot molt ben presentat i una cuina acurada, sortírem satisfets i amb ganes de tornar-hi.

No volem fer un anunci gratuït ni una ensabonada, sinó fer un calorós elogi de la importància turística que té l'escaient lloc de Les Arenes. Hem estat sorpresos nosaltres mateixos de l'emplaçament de l'Hostal; hom no esperava trobar-se al mig d'un frondós bosc, d'un lloc de repòs muntat amb tot el confort modern, és d'una faisó ben remarcable que es puguin fer en un lloc una mica apartat obres d'aquesta envergadura que deixen satisfets els més exigents.

Creiem sincerament que quan sigui conegut serà un lloc predilecte de repòs i de passar-hi unes bones vacances per la seva situació climatològica fàcil de comunicació, voltat de flairosos pins, el riu al seus peus i al fons les muntanyes, fan que sigui una troballa i un encert.

Ja ens posem sentimentals i romàntics pensant en que si tinguéssim temps, hi portaríem a descansar la nostra còrpora i galvana al redós d'aquest bell paisatge, però com que no som envejosos ens acontentem amb poca cosa.

¡¡XAFF!!

Elogi de la paciència

No heu vist mai un home desesperat? No heu vist aquell que, en un cop de sangs, agafa el porró i el tira al cap de la sogra? No heu vist aquell altre que per què és pobre diu que la propietat és un furt? No heu sentit a dir que un conegut vostre s'ha entortolligat una sogra al coll?

Imagineu-vos-el. És aquell home que ha perdut la paciència; que és com dir que ja no té fre i està abocat a tot.

L'home és home mentre els seus dictats de consciència no són atats a una acció per vies de l'apassionament. Quan no és així, quan l'esperit obsessionat per l'exaltació d'una visió externa, aconsella al cos una repressió violenta, aquell home ja no és un home; és un ésser que té el cap descabellat i acalorada la sang que l'aguant. Vull dir que no és amo d'ell mateix. Engregarà trets o es llançarà daltabaix d'un balcó.

I no us penseu, de vegades farà aquests disbarats per una futesa de res; però sempre, sempre, això serà conseqüència de no haver patit un menjar mancat de les espècies de la calma i de la resignació.

Quantes i quantes vegades la més petita contrarietat ens predisposa a una mala idea! Però contra aquesta inclinació, que no es pot evitar perquè és espontània,

hi ha l'excelsa virtut de la paciència. Hi ha aquella veu implacable que ens diu que aquest món és una vall de llàgrimes; que no ens emocionem, que anem fent i que no ens enfadem, perquè tindrem dos treballs. Hi ha aquella comparació del més enllà que dissipa les al·lucinacions de l'esperit, recordant-nos tothora que sempre hi ha un ésser més dissortat que nosaltres i a qui hem de guaitar ara i adés.

Si a mi em manca un ull i em comparo amb el que en té dos, m'arrisco a perdre la paciència; però si em comparo amb el que no en té cap, em resignaré satisfet.

Vet ací el perquè de la paciència.

M. R.

Notes de la Redacció:

1.ª La Redacció no es fa solidària dels articles d'aquesta secció; d'ells en seran únicament responsables llurs autors.

2.ª Els originals no seran retornats i hauran d'anar signats. Podrà usar-se a la seva publicació d'inicials o pseudònim, prèvia advertència de l'original.

CASTELLARENCS!!
ANUNCIEU A «LA FARGA»

LES LLETRES

CANÇÓ DE NOVEMBRE

Hora baixa amb roig ponent
i el lliure volar del vent
i la mort que va dallant:

Novembre aspriu,
el sol et colga al caliu.

La llum plena del migjorn
en l'immensitat del blau
pren la vida que decau
i promet un nou retorn:

Novembre clar,
resignat en el demà.

Ja les flors s'han esfullat
i si alguna avui s'obrí
fina trista i la d'ahir
resseca li fa costat:

Novembre cru,
purificador i nu.

De vegades et desclou
la foscor a minsa llum,
ton plor apujat a flum,
al bany et rentes de nou:

Novembre calm,
que entones contrit un psalm.

M'ha retut el greu fatic
que pesava dintre teu,
dins la fosca en el llit meu
sentint com glavi enemic,

Novembre ardit.
raig de lluna arran de pit.

Ara, que em conec perdut,
balb romanc en la dissort
de massa estimar la mort.
Pot ésser ton glavi ajut:

Novembre, et plau
de fer-me al front una tau?

P. X. d'O.

COL·LABORACIÓ INFANTIL

El beneit

(Conte)

Una vegada en una casa hi havia un xicot que era un xic beneït, que no se'n podien refiar de res. Un dia la seva mare li digué que anés al molí a buscar farina i perquè se'n recordés li va dir que ho repetís pel camí. Tres quartans, tres quartans. Mentre anava repetint això, passà per davant d'uns segadors i li digueren que callés. Però ell anava continuant el mateix. I els pagesos, creient-se que ho feia per burla, li donaren un bon estofat, que el deixaren baldat. I ell respongué: Doncs... què tinc de dir? Llavors els pagesos li digueren que havia de dir, «En aquesta casa cada any mil». Després ell marxà, amb l'estofat i dient «En aquesta casa cada any mil», «en aquesta casa cada any mil».

Mentre anava repetint això, passà per davant d'una casa que treien un mort i el beneït anava repetint: «En aquesta casa cada any mil».

Els de la casa del difunt, també creient-se que ho feia per mofa li donaren un altre estofat. Llavors els de la casa li digueren que havia de dir: «Ni un, ni cap». Després ell marxà tot tristor dient: «Ni un ni cap», quan al cap d'una estona passà per davant d'un pagès que tot eren fer esforços per a treure dos pores del mig d'un fangar. Però el xicot anava continuant dient: «Ni un, ni cap». Aquell pagès s'enfolloní de mala manera i li donà una bona palliss. I li digué que havia de dir: «Després de l'un, l'altre». I el beneït marxà dient el que li havia dit aquell pagès: Quan passà per davant d'un pobre home que era borni, que també creient-se que li feia burla li donà una altra pallissa que el deixà mig baldat.

Després el beneït marxà cap al molí sense dir res més. Però quan hi arribà ja no se'n recordava del que la seva mare li havia dit. Però amb penes i treballs s'anà explicant que al cap d'una estona el moliner l'entengué. Li donà el sac i marxà. Però com que a l'anar cap a casa seva feia baixada, pensà: Que en sóc de ruc! Si deixés anar el sac a rodolons, arribaria a casa primer que jo. I el deixà anar avall. Quan el xicot arribà a casa seva preguntà si havia arribat ja el sac i la seva mare li respongué que no l'havia pas vist. Després ell s'exclamà dient: És que jo m'havia pensat que deixant-lo anar a rodolons arribaria primer que jo.

Després la seva mare comprengué que no se'n podia refiar per a res perquè perdria bous i esquelles.

JOAQUIM LLUCH
(12 anys)

NOTICIARI

LA REVISTA ANYAL REGLAMENTÀRIA

Per mitjà d'edictes fixat en el tauler de la Casa Consistorial i per pregó fet darrerament, ens assabentem de que tots els dies d'oficina de 5 a 6 de la tarda i durant els mesos de novembre i desembre, més tots els dissabtes del mes de desembre de 4 a 6 de la tarda, a les Oficines del nostre Ajuntament es passarà la revista anyal reglamentària a tots aquells individus que es trobin subjectes a dita obligació, prèvia presentació del corresponent document que posseeixin, el qual els serà degudament firmat, advertint que tots aquells que deixin transcórrer l'esmentat termini sense complir dita obligació, incorreran amb la multa establerta per la vigent Llei de Reclutament.

Per a coneixement de tots els interessats creiem oportú fer-ho públic, advertint que tan sols resten exclosos de dita obligació, els que pertanyin a les lloves dels anys 1915 i 1934, aquells que actualment presten servei a files, tots aquells que encara no han acabat les revisions de llurs expedients de pròrroga de 1.ª classe i els pendents de noves revisions per motiu de qualsevol defecte físic.

LA CONTRIBUCIÓ

Per edicte fixat a les Cases Consistorials es comunica que els dies 3, 5 i 6 del mes que som i en el lloc de costum de la Casa Consistorial durant les hores de 9 a 12 del matí, es cobrarà el quart i últim trimestre de la contribució territorial (riqueses rústica i urbana) i Matrícula Industrial i de Comerç, d'enguany.

Fem avinent als contribuents que aquests dies han de retirar tan sols aquells rebuts que paguen per trimestres i si durant l'esmentat termini no els és possible verificar-ho poden també anar a pagar a Sabadell (Carrer Montserrat, 4, Oficines de Recaptació de Contribucions) del 1 al 10 del proper mes de desembre de 9 a 1, sense recàrrecs.

IMPORTANT: Darrerament ens assabentem que els rebuts de la Contribució Industrial i de Comerç, no deuen ésser satisfets fins a nou avís.

D'INTERES PELS CAÇADORS

El Butlletí oficial de la Generalitat de Catalunya, corresponent al dia 28 d'octubre proppassat, insereix una Ordre de l'Honorable Sr. President accidental de la Generalitat, transcrivint un escrit de l'Excm. Sr. General Cap de la 4.ª Divisió, que en copiem solament la part que creiem d'interès pels aficionats al bell esport de la caça, que per cert abunda molt a la nostra localitat; l'apartat setè diu, traduït del castellà al català, el següent:

«L'ús d'armes de caça queda autoritzat, però, els seus posseïdors estan obligats a proveir-se d'una autorització especial, que els serà facilitada per les autoritats que assenyalen l'apartat tercer en cada cas i mitjançant també una informació de llurs antecedents personals».

Les Autoritats que assenyalen l'esmentat apartat tercer són entre altres, els Delegats de l'Excm. Sr. Capità General de la 4.ª Divisió en els partits judicials, ço és que tots aquells que vulguin proveir-se de l'autorització especial corresponent, deuran dirigir-se al Delegat d'aquella Superior Autoritat a Sabadell. (Caserna de la Guàrdia Civil), tots els dies de 11 a 1 i de 3 a 5, mitjançant la presentació de la llicència i cèdula personal de l'interessat.

EL TEMPS

Durant tot el dia d'avui el cel ha permanescut completament emboira, plovisquejant a petits intervals; l'aigua caiguda ha estat en poca quantitat però molt freda. La temperatura ha baixat considerablement, sols resta dir que a les 4 d'aquesta tarda el termòmetre marcava els 7 graus.

LA FESTIVITAT DE TOTS ELS SANTS

Amb motiu de la diada d'ahir i seguint la tradicional costum foren visitats els Cementiris d'aquesta població, així com també s'hi resaren les absoltes particulars L'ORFEÓ CASTELLARENC

El nostre benemèrit «Orfeó Castellarenc», el proper dimarts reempenirà llurs assaigs sota la Direcció del seu nou mestre Sr. Joan Padró, de Sabadell, el qual ja ho havia estat quant la formació de l'esmentada entitat, havent fixat el seu nou estatge social en el local que ocupa la Societat «Patronat Obrer de Sant Josep» situat a la Carretera de Sentmanat.

Celebrem moltíssim que la nostra primera entitat coral hagi trobat un mestre de la categoria del Sr. Padró, així com de que compti amb un local addient al fi que des de llur creació persegueix, desitjant que un i altre contribueixin a enfortir el grau cultural i aspiracions del nostre Orfeó i amb ell tot el poble.

CASAMENT

Dia 28.—Joan Vilatersana Pobra amb Dolors Casas Castellet.

Els desitgem moltes felicitats.

MOVIMENT DE POBLACIÓ

Durant el passat mes d'octubre, s'ha registrat el següent moviment de població:

Naixements: Llorenç Rocavert Badia i Anna-Maria Sánchez Bernavé, total, 2.

Matrimonis: Joan-Enric Puig Riera amb Ventura Piñot Girbau, Joaquim Pujol Tarter amb Remei Foix Pujol i Joan Vilatersana Pobra amb Dolors Casas Castellet, total, 3.

Defuncions: Salvador Pobra Gall i Julita Sellent Carné, total, 2.

ESTANC de torn per a diumenge,
Passeig, 2.

FARMACIA de torn per a diumenge,
Torres.

CASTELLARENCS!!!

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

CINE SONOR ATENEU

Diumenge, dia 4 de novembre 1934

Grandiós programa

Projecció de la colossal pel·lícula, creació de

A més, la comèdia *Calamidad con suerte*, Varietat i Noticiari

S'acosta l'hivern

i com a cosa pròpia sol fer molt fred, poso a la venda del públic un gran estoc de torrats i carbonet a un preu vertaderament econòmic.

Els sacs que l'any passat valien 4 pessetes, aquest any valen:

1 sac 3'50 pessetes; 2 sacs 6'50; 5 sacs 15 hi han torrats d'alzina, pi, plàtan i acàcia

Torrats d'alzina, 1 quintà, 3' — ptes.

« « 5 « 13'75 »

« de pi, 1 « 2'50 «

« « 5 « 11'25 «

Plàtan i acàcia, 1 « 2'25 «

« « 5 « 10' — «

També hi trobareu llenya verda de 1'50 a 2'25 ptes. el quintà. I a més hi ha sacs de entalles, a 4 ptes. el quintà.

Tots aquests preus, són portat a domicili

Florenci Serrà

Puig de la Creu, 12 (Casa Guitó)

ORTOPÈDIA TEIXIDÓ

Braguers

Faixes

i mitges de goma

etc., ec.

Aribau, 5
Telèfon 33882
Brcelona

SI VOLEU UN BON CALÇAT RECORDEU A CAL ROVIRA - Carrer Caldes, 6
Compreu el Calçat de Crep i de Pell de Ferro, que té les màximes garanties sobre els demés calçats.

A tot comprador d'aquest calçat li serà entregat un Val per valor d'una pesseta, que podrà fer efectiu en la reparació de les mateixes.

Nota de preus de les Sabates de Crep:

NUMERACIO	P E S S E T E S			
	Mercedes	Anglese	Amb cama	Empelfades de llana
15 al 19	4'—			
20 « 23	5'50	6'50	7'50	8'50
24 « 27	6'50	7'50	8'50	9'75
28 « 30	7'50	8'50	9'50	11'50
31 « 33	8'50	9'50	10'50	12'75
34 « 37	10'—	11'—	12'—	14'—
38 « 45		13'—	16'—	22'—

Gran assortit de Sabates Escarpí, totes fetes a mà, procedents de Alaró (Mallorca)
Preus econòmics amb un 40 per cent de rebaix sobre els marcats per cases de la capital.

RIBERA, impressor

Puig de la Creu, 3 :: Telèfon 17

TOTA CLASSE DE TREBALLS D'IMPRESSA

Talonaris loteria, inquilinat i rebuts

QUADERNS - LLIBRETES - BLOCS - PAPERS - MATERIAL D'ESCRITORI

Plomes estilogràfiques de màxima qualitat